Patrick Călinescu

Repetabilul Irepetabil

Merg la club în fiecare noapte şi selectez fete, una la 24 de ore, pe criteriul plânsului. Pe care o podidesc lacrimile mai bine, şi căreia îi dau lacrimile de la o adâncime mai impunătoare a pieptului, are norocul să poată face dragoste cu mine, dar numai cât ţine noaptea, până ce nu trece în ziuă. Şi care suspină mai polifonic, şi ale cărei suspine sunt mai armonice, va face cu siguranţă dragoste cu mine, dar nu înainte de venirea zilei, când timpul ei specific expiră.

Aşa că, dacă, în ciuda atitudinii lacrimogene, nu se grăbesc puţin cu plânsul, şi nu încearcă oarecum să-şi adune suspinele în cel mai bun rezumat oftat al nopţii, mă scapă şi altă ocazie să facă dragoste cu mine nu mai primesc vreodată.

Eu împărtăşesc următoarea filosofie: toate fetele sunt la fel de unice şi de irepetabile ca şi nopţile în care merg la club să întâlnesc pe cea mai înclinată dintre toate să plângă, ca să ştiu dacă voi putea face dragoste cu ea în şirul infinit de astfel de acte fizice repetabile noapte de noapte, irepetabile ca în fiecare noapte în parte.

Azi am împlinit 30 de ani şi, de când am devenit major, toate nopţile le-am petrecut la club şi în fiecare noapte am găsit câte o fată pe al cărei plâns să pot face dragoste cu ea.

Până azi, regula dublă a irepetabilităţii fetelor şi a nopţilor asociate cu ele ca şi a repetabilităţii nopţii în fiecare noapte, n-a avut nicio excepţie.

Ştiind că mă apropii riscant de mult de suportabilitatea logică a regulii ce m-a impus la club ca Repetabilul Irepetabil, şi că, în consecinţă, va trebui să trec, mai devreme sau mai târziu, şi prin excepţia care o s-o modifice fie prin întrerupere, fie prin întârziere, tot azi, exact când să plec la club, iată că mi s-a făcut teamă de ce s-ar putea întâmpla chiar în această noapte.

Totuşi, n-am de gând să provoc eu însumi ce mă înfricoşează şi am să merg şi azi la club. Şansele ca exact în această noapte lanţul neîntrerupt al regulii mele să fie rupt de excepţia ei imanentă sunt, oricum, de la „mici” la „reduse”. Îmbărbătat, astfel, de probabilitatea matematică a sinonimiei imperfecte a puţinătăţii, m-am pregătit să plec la club şi am plecat la club.

Pe drum, până să ajung, nu m-am mai gândit la nimic. Am mers, mecanic, cu fiecare picior opunându-i-se în permanenţă celuilalt, şi aşa

am acoperit întreaga distanţă fără să-mi dau prea bine seama când am ieşit din casă şi am intrat în club.

În el, lume multă, ca de obicei. Am salutat în stânga şi în dreapta, şi am dat mâna cu toate mâinile ce, de regulă, mi se dau, şi n-am observat dacă, până să comand băutura mea obişnuită, i-aş fi dat barmanului de înţeles că aş vrea să beau altceva, nou, în această seară. Nu ştiu ce i-am spus şi cum i-am zis, dar, pe fundalul poftei de sete ce dintotdeauna inaugura încă o noapte irepetabil de repetabilă, m-am trezit că beau ce n-am băut niciodată. Deşi bun, m-am speriat că precis azi, în această noapte, excepţia, în fond, mult aşteptată, se va rupe din lanţul continuu al regulii mele repetabile şi va câştiga prea mult în irepetabilitate.

Mă! Da' ce mi-ai dat să beau?! Am sărit ca ars după ce-am băut paharul până la fund, dintr-o înghiţitură, şi după ce mi-a plăcut.

Barmanul, de altfel, prieten bun cu mine, a ridicat din umeri, uimit să vadă că nu mi-a convenit să beau ce eu însumi am cerut, şi a pus lângă paharul golit, pe nerăsuflate, sticla din care îmi turnase. Am citit ce scria pe etichetă şi aveam impresia că nu pot ordona literele tipărite pe ea într-un cuvânt care să-mi sune şi cunoscut.

Ce e asta? Mi-am mai întrebat barmanul meu prieten, şi el a rostit pentru mine cuvântul din literele sale, pe care şi eu le rostisem acum o secundă şi ceva.

Aha! Am dat de înţeles că am priceput ce înseamnă suma acelor litere ce păreau atât de individuale, şi am mai cerut un rând, şi barmanul mi l-a dat, şi eu l-am dat pe gât, direct, fără să-mi mai pierd timpul cu lecturi, fie coborâte la nivelul unor litere aparent autonome, fie urcate la nivelul unui cuvânt la prima vedere de neînţeles.

Muzica duduia întreg clubul. Aşa era în fiecare noapte, iar, mă bucuram să văd, azi nu făcea excepţie. Waţii transformaţi în decibeli se aglomerau în mijlocul aerului din club până la refuz şi din el fugeau să se piardă unii de alţii în urechile mele ca şi în ale tuturor celorlalţi clubberi.

Băutura, şi ea fără, remarcam, excepţie, curgea în noi, umplându-ne, cu aceeaşi frenezie irepetabilă şi în acelaşi ritm repetabil în fiecare noapte. Sticlele se goleau în pahare, iar ele, în stomacurile noastre de regulă însetate, iar comuniunea lichidă dintre noi şi băutură semăna, fără excepţie de la regula comparaţiei literare, cu nişte matrioşce uscate şi curse una în alta, nu neapărat în sensul

firesc al mărimii.

Văzând, deci, că mai toate lucrurile rămaseră în zona de influenţă a regulii mele, şi că nu se excepţionalizaseră în niciun fel, am răsuflat uşurat şi am pus mica întâmplare cu barmanul meu prieten fie pe muzica prea tare, fie pe băutura prea tare, ceea ce tot se amestecau una cu alta.

Amintindu-mi că mie, în club, mi se zice Repetabilul Irepetabil, şi pe bună dreptate, am renunţat la toate supoziţiile, şi la toate presentimentele, şi la toate superstiţiile legate de presupusa excepţionalitate a acestei nopţi şi m-am întors la ce fusesem mai bine de când eram major.

Uitându-mă în jur, pentru a vedea ce fete sunt şi care dintre ele ar putea să plângă cel mai tare, ca să facă dragoste cu mine cât încă noaptea mai dura, am pus ochii pe exact ce voiam să găsesc azi, fără să-mi fi dorit pentru această noapte o tânără mai lacrimogenă ca altele, şi mai specială ca altele şi, astfel, mai excepţională decât toate la un loc.

Stătea, în compania nimănui, la bar, să bea ceva dintr-un pahar deja gol şi cu marginile de sticlă uşor aburite, şi era atât de frumoasă, şi de aparte, încât avea ochii mari ca două lacuri de acumulare în orice moment gata să-i inunde întreaga faţă cu multe, multe lacrimi.

Ţinea mâna, nici nu mai avea importanţă care, pe baza mai puţin transparentă a paharului, şi privea în gol, în direcţia mai puţin aglomerată a clubului.

Avea un păr umed şi cald, în stare, cred, să încingă şi inimile celor mai distanţi bărbaţi. Umerii, pe jumătate goi, ieşeau din bluză să respire, dar erau pe loc înecaţi de şuvoiul capilar ce le uda conturile line. O şuviţă, cea mai umedă şi cea mai caldă dintre toate, se retrăsese în mijlocul frunţii, căreia îi usca transpiraţia fină cu mici broboane ca de apă.

Pielea îi era extrem de uşoară pe carne, şi aveam impresia, apropiindu-mă mai bine de ea, că în curând va ceda din muşchi cu totul.

Părea să nu fi băgat de seamă că devenise centrul atenţiei mele, şi părea să nu fi simţit când m-am aşezat la masa ei.

Distanţa, şi aşa atât de neglijabilă până la ea, o făcea să fie şi mai frumoasă decât era în realitate. Am zărit, totuşi, şi o imperfecţiune – irepetabilă, credeam – în repetabila ei frumuseţe. Vreo 5 milimetri mai sub ochiul drept, ridul în timidă formare nu făcea acelaşi unghi de 55

de grade ca opusul său de sub ochiul stâng. El, dimpotrivă, se deschidea, mai larg, spre 80 de grade, ca să acomodeze şi mai multă piele îmbătrânită în viitorul azi imprevizibil. În rest, era frumoasă şi perfectă, iar frumuseţea ei perfectă îşi repeta în fiecare noapte irepetabila frumusețe.

N-am vrut să te deranjez, i-am zis, dar mi-am dorit foarte mult să putem vorbi şi chiar să-ţi fac cinste cu încă un rând.

Ba ai vrut să mă deranjezi de când te holbai necontenit la mine, mă contrazise ea foarte sigură pe ce văzuse, şi auzise, şi simţise din întreaga mea prezenţă în jurul ei.

Şi ştiu şi cine eşti: faima irepetabil de repetabilă – a zâmbit ea ironic – ţi-e mult mai ştiută prin alte cluburi decât ai putea fi tu vreodată într-o astfel de persoană.

M-am uitat la mine deranjat de cum arăt, deşi nu găseam nimic care să mă nemulţumească, şi jena simţită dintr-odată faţă de fizicul meu părea să fie atât de unică, încât, pe moment, mi-a cam dat de gândit.

Până la tine nu s-a mai plâns nimeni de aspectul meu exterior, i-am răspuns, bosumflat, ca să mă apăr.

Nici nu aveai cum, replică ea scurt, şi la obiect, şi fără nicio replică din partea mea.

Până azi n-ai mai cunoscut pe cineva ca mine, îmi explică ea. Până azi ai întâlnit numai opusul tău, numai Irepetabile Repetabile, dar niciodată până azi n-ai mai stat faţă în faţă cu o Repetabilă Irepetabilă, exact ca tine şi cu precis aceleaşi – cum să le definesc mai bine? – înclinaţii lacrimogene spre suspine, şi spre oftaturi, şi spre cuprinzătoarea sinteză dintre ele.

Şi vrei să ştii ceva? mă întrebă repede, fără să mai şi aştepte dacă puteam să-i răspund sau nu. Am să-ţi spun! N-am venit în club din întâmplare. Am venit cu singura intenţie, clar mărturisită, de a te cunoaşte şi în persoană, şi de a te face să plângi, şi de a face dragoste cu tine. Desigur, azi am făcut o excepţie notabilă, însă altfel n-aş fi putut să vin. Ca să te cunosc, a trebuit să-mi încalc propria regulă de-a nu intra niciodată în viaţa mea în clubul în care mergi tu. Eu am clubul meu, în care tu nu vii niciodată, şi tu ai clubul tău, în care eu nu calc niciodată. Cu excepţia nopţii de azi, când trebuie să te fac să plângi ca să pot face dragoste cu tine.

M-au podidit lacrimile. Mă simţeam umilit. Rupt, fără excepţie,

în bucăţi din ce în ce mai mici de mândrie până ce mărimea neglijabilă nu le mai permitea să se rupă în continuare. Fusesem desfiinţat. Nu mai exista niciun Repetabil Irepetabil. Repetabila Irepetabilă îl anulase cu existenţa ei excepţională. Mi-au dat lacrimile. Nu mai puteam îndura să nu mai fiu. Mă gândeam că mai bine aş fi suportat moartea decât non-existenţa. Cel mai bine ar fi fost dacă aş fi putut să mor cât am fost Repetabilul Irepetabil decât să nu exist, în continuare, nu ca Repetabilul Irepetabil. Fusesem desfiinţat. Încă eram, dar nu mai puteam să exist. Nu murisem, dar nici nu mai trăiam conform cu repetabila irepetabilitate a naturii mele adevărate. În faţa evidenţei, trebuia să fac dragoste cu ea. Numai aşa mai putea să sper la o revenire. Să fac dragoste cu ea irepetabil în această noapte, să fac dragoste cu ea repetabil în fiecare noapte. Treptat, să mă reconstruiesc uşor în ce fusesem până azi. Să mă reînfiinţez în grade din ce în ce mai largi de repetabilitate irepetabilă a sexului pe care-l făceam dragoste cu ea. Să exist din nou, dacă tot eram, cât timp mai puteam încă să fiu.

Am făcut dragoste cu ea. A făcut dragoste cu mine. Mi-a plâns ca să mă aibă şi m-a avut. M-a iubit toată noaptea, repetat, irepetabil. Niciodată nu s-a mai întâmplat să fiu iubită atât de repetat, atât de irepetabil. M-am dat lui o dată, însă prima oară s-a repetat şi a doua oară, când m-am dat lui încă o dată. A fost irepetabil cu fiecare ocazie repetată din nouă. Am repetat să mă dau lui irepetabil, până la ziuă, şi aş fi repetat să mă dau lui în continuare, dacă noaptea noastră irepetabilă ar mai fi durat. Când am plecat, în noaptea foarte târzie, l-am lăsat să-şi repete lacrimile irepetabil de triste. Ştia că îl desfiinţam cu totul. Ştia că deja îl desfiinţasem. M-am uitat în ochii săi lacrimogeni ca două lacuri de acumulare şi am văzut cum părul meu umed şi cald se usucă şi se răceşte în privirea lui irepetabil de repetabilă. Am vrut să rămân, şi am vrut să mai stau, dar excepţia nopţii de ieri era în pericol, dacă nu plecam neîntârziat, să se normeze într-o regulă imposibil de repetat, probabil irepetabilă.

Şi m-am dus lăsându-l şi pe el să se ducă.

respiro2.000 – 2009 All rights reserved